A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2009. október 1.*

A C-141/08. P. sz. ügyben,

a **Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd** (székhelye: Foshan [Kína], képviseli: J.-F. Bellis ügyvéd és G. Vallera barrister)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2008. április 3-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítője: E. McGovern barrister, B. O'Connor solicitor megbízásából)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: H. van Vliet, T. Scharf és Talabér-Ritz K., meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

a **Vale Mill (Rochdale) Ltd** (székhelye: Rochdale [Egyesült Királyság]),

a **Pirola SpA** (székhelye: Mapello [Olaszország]),

a **Colombo New Scal SpA** (székhelye: Rovagnate [Olaszország]),

(képviselik őket: G. Berrisch, és G. Wolf Rechtsanwälte),

az **Olasz Köztársaság** (képviselik: R. Adam, meghatalmazotti minőségben, segítője: W. Ferrante avvocato dello Stato, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozók az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, M. Ilešič (előadó), A. Tizzano, A. Borg Barthet és E. Levits bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. március 25-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2009. május 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-206/07. sz., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben 2008. január 29-én hozott ítéletének (EBHT 2008., II-1. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) megsemmisítését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2007. április 23-i 452/2007/

EK tanácsi rendelet (HL L 109., 12. o., a továbbiakban: vitatott rendelet) azon részében történő megsemmisítése iránti kérelmét, amelyben az dömpingellenes vámot vet ki az általa gyártott vasalódeszkák behozatalára.

Jogi háttér

2 Annak meghatározása céljából, hogy dömping valósul-e meg, a 2005. december 21-i 2117/2005/EK tanácsi rendelettel módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK rendelet (HL L 340. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.; a továbbiakban: alaprendelet) 2. cikke (1)-(6) bekezdésében rendelkezik az úgynevezett „rendes értéknek” nevezett összeg meghatározásának módjára vonatkozó általános szabályokról.

3 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja különös szabályt ír elő ezen rendes érték meghatározásának módjára a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal tekintetében.

4 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontjának értelmében egyes országok, köztük a Kínai Népköztársaság tekintetében az említett cikk (1)-(6) bekezdésében foglalt általános szabályok mindazonáltal alkalmazandók, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára.

5 Az annak meghatározásához szükséges szempontokat és eljárást, hogy ez az eset áll-e fenn, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja pontosítja. E rendelkezés az alábbiakat írja elő:

„c) A [7. bekezdés] b) albekezdés[e] szerinti kérelmet írásba kell foglalni, és ennek elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik, vagyis:

– […]

– a vállalkozás egyetlenegy átlátható könyvelést vezet, amelyet a nemzetközi számviteli szabályoknak megfelelően független könyvvizsgálat alá vetnek, és amelyet minden területen alkalmaznak,

– […].

Arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak, a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül hoznak döntést, miután külön konzultációkat folytattak a tanácsadó bizottsággal, és miután a Közösség érintett gazdasági ágazata számára lehetőséget biztosítottak az észrevételek megtételéhez. Ez a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad”.

6 Az alaprendelet „Nyilvánosságra hozatal” alcímű 20. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a felek kérhetik azon alapvető tények és szempontok végső

nyilvánosságra hozatalát, amelyeken a végleges intézkedések bevezetésére irányuló javaslatok alapulnak. Ugyanezen cikk (4) és (5) bekezdése így szól:

„(4) A végső nyilvánosságra hozatalt írásban kell megtenni. Ennek […] a lehető legrövidebb időn belül, rendszerint legkésőbb a végleges határozat vagy a 9. cikk szerinti a végső intézkedésre irányuló javaslat Bizottságnak történő benyújtása előtt egy hónappal meg kell történnie. […] A nyilvánosságra hozatal a Bizottság vagy a Tanács által meghozható döntéseket nem befolyásolja, de amennyiben ezek a döntések eltérő tényeken és szempontokon alapulnak, azokat a lehető legrövidebb időn belül nyilvánosságra kell hozni.

(5) A végső nyilvánosságra hozatalt követően benyújtott előterjesztéseket csak akkor lehet figyelembe venni, ha azokat a Bizottság által, az adott ügyben meghatározott határidőn belül nyújtják be, amely határidő, az ügy sürgősségének megfelelő figyelembevétele mellett, 10 napnál nem lehet kevesebb”.

A jogvita előzményei

7 A fellebbező, egy Foshanban (Kína) székhellyel rendelkező cég, amely vasalódeszkákat gyárt és exportál, többek között az Európai Unió országaiba.

8 A Vale Mill (Rochdale) Ltd, a Pirola SpA és a Colombo New Scal SpA (a továbbiakban: beavatkozó társaságok) által benyújtott panaszt követően 2006. február 4-én a Bizottság értesítést tett közzé a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára alkalmazandó dömpingellenes eljárás megindításáról (HL 2006. C 29., 2. o.).

9 2006. február 23-án a fellebbező az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontja szerinti kérelmet terjesztett elő aziránt, hogy megkapja a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást. 2006 júniusában a Bizottság a fellebbező székhelyén, valamint egy, a fellebbezővel kapcsolatban álló társaság székhelyén vizsgálatot folytatott arra vonatkozóan, hogy a fellebbező megkaphatja-e az említett jogállást, illetve, annak céljából, hogy meghatározásra kerüljön a szóban forgó termékek rendes értéke a kínai piacon.

10 2006. augusztus 11-i levelével a Bizottság arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy véleménye szerint nem felel meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első albekezdése második franciabekezdésében foglalt kritériumnak, és ezért nem kaphatja meg a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást. A Bizottság szerint ugyanis a fellebbező könyvelése, valamint könyvvizsgálói jelentései nem felelnek meg a nemzetközi számviteli szabályok (International Accounting Standards, a továbbiakban: az IAS-szabályok) előírásainak. 2006. szeptember 15-i levelével a Bizottság a fellebbező által előterjesztett észrevételekre válaszolt, és tájékoztatta őt azon döntéséről, hogy nem adja meg részére a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást.

11 2006. október 30-án a Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2006. október 30-i 1620/2006/EK bizottsági rendeletet (HL L 300., 13. o.) (a továbbiakban: ideiglenes rendelet). E rendelet megerősítette a fellebbező piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadása iránti kérelmének elutasítását, és 18,1%-os ideiglenes vámot vetett ki az általa gyártott vasalódeszkák behozatalára.

12 2006. december 1-jén a fellebbező észrevételeket terjesztett elő az ideiglenes rendeletre vonatkozóan, ideértve a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállásának meghatározását is. 2007. január 19-én a fellebbező szóbeli észrevételeket is előterjesztett a Bizottság székhelyén tartott meghallgatás során. Később hivatalos statisztikákat közölt a Bizottsággal a vasipari termékeknek a 2004-es és 2005-ös év egyes hónapjaiban Kínából történt behozatalára vonatkozóan.

13 2007. február 20-i levelével a Bizottság kézbesített a fellebbezőnek egy végleges általános tájékoztatót, valamint egy egyedi tájékoztatót (a továbbiakban: a 2007. február 20-i végleges tájékoztatók). Az elsőben a Bizottság közölte azon szándékát, hogy megadja a fellebbezőnek a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást, és következésképpen a végleges adó mértékét 0%-ra csökkenti tekintettel arra, hogy az új adatok és magyarázatok fényében kérelme elfogadható és igazolható.

14 A Bizottság egyrészt úgy vélte ugyanis, hogy a vállalkozás könyvvitelében tapasztalható hiányosságok, amelyekre az ideiglenes intézkedések szakaszában rámutattak, nincsenek jelentős hatással a könyvelésbe átírt pénzügyi eredményekre, másrészt pedig, hogy a könyvelés hiányos mivolta először is nem okoz problémát a kivitelre vonatkozó adatokat illetően, hiszen a Bizottság már elfogadta ezen adatokat akkor, amikor módja nyílt azok megbízhatóságáról meggyőződni, másodszor pedig ez nem volt meghatározó a belső értékesítéseket illetően, mivel azok nem voltak olyan jelentősek, hogy azokat reprezentatívnak lehessen minősíteni. A Bizottság ezért e körülmények között rámutatott arra, hogy a rendes értéket a gyártási költségek alapján kell meghatározni, amelyek sorában az acél költsége alapvető tényező. E tekintetben a Bizottság úgy vélte, hogy az acél importjára vonatkozó hivatalos kínai statisztikák, amelyeket a közigazgatási eljárás folyamán terjesztettek elő, megerősítik a vállalkozás könyvelési adatainak megbízhatóságát az acél költségének tárgyában, és így a Kínában számtanilag képzett érték alapján lehetővé teszik a rendes érték kiszámítását.

15 2007. március 2-i levelükkel a beavatkozó társaságok a dömpingellenes eljárás megindításakor közölték észrevételeiket a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztatóval kapcsolatban. Egyrészt azt állították, hogy a fellebbező nem felel meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második francia-bekezdésében foglalt kritériumnak, másrészt, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondatával mindenféleképpen ellentétes, ha az intézmények az eljárás közben módosítják a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás meghatározását.

16 2007. március 6-án az alaprendelet 15. cikkének megfelelően létrehozott tanácsadó bizottság (a továbbiakban: a tanácsadó bizottság) megvizsgálta a Bizottság által 2007.

február 20-án részére kézbesített munkaanyagot. A tanácsadó bizottság több tagja tiltakozott a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállásnak a fellebbező részére történő megadása ellen.

17 2007. március 23-i telefaxával a Bizottság kézbesítette a fellebbezőnek a módosított végleges általános tájékoztatót és a módosított egyedi tájékoztatót (a továbbiakban: a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatók), amelyekkel tudatta, hogy felülvizsgálta 2007. február 20-i álláspontját a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállásnak a fellebbező részére történő megadását illetően. A Bizottság ugyanis úgy vélte, hogy többek között a fellebbező azon gyakorlata, amely a bevételek és a kiadások kiegyenlítéséből, valamint abból áll, hogy az értékesítéseket a könyvelésben összesített módon rögzíti – ellentétben a kötelezettségvállalás keletkezésekor való könyvelésbe vétel elvével –, az IAS-szabályok megsértését képezi, ami összeegyeztethetetlen az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjában előírt követelményekkel.

18 Ugyanazon a napon a Bizottság konzultáció céljából megküldte a tanácsadó bizottság tagjainak is a módosított, végleges munkaanyagot. E dokumentumot a tanácsadó bizottság 2007. március 27-én, az írásbeli szakasz során jóváhagyta.

19 2007. március 29-én a Bizottság megküldte a Tanácsnak a 2007. március 23-i módosított végleges általános tájékoztatón alapuló végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatot.

20 A fellebbező részére a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatókra vonatkozó észrevételeinek megtételére megállapított határidő 2007. március 29-e volt. A fellebbező kérelmére e határidőt a Bizottság 2007. április 2-áig meghosszabbította.

21 2007. április 2-án a fellebbező előterjesztette észrevételeit az említett dokumentumokra vonatkozóan. Ennek keretében vitatta a Bizottság azon következtetését, miszerint ő nem felel meg a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásához megkövetelt feltételeknek, és arra kérte, hogy ne fogadja el a beavatkozó társaságok azon tézisét, miszerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondata tiltja, hogy a Bizottság megváltoztassa azon eredeti döntését, hogy nem adja meg részére e jogállást.

22 2007. április 4-én a Bizottság válaszában megerősítette következtetéseit azt illetően, hogy nincsenek meg a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogálláshoz megkövetelt feltételek. Ezenkívül kiemelte, hogy az említett jogállás megadása iránti kérelmek elbírálására irányadó eseti gyakorlat nem teszi lehetővé a múltbeli tények újbóli értékelését.

23 2007. április 5-i levelével a fellebbező arra kérte a Bizottságot, hogy a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztató alapján tegyen javaslatot a Tanácsnak a végleges intézkedésekre, mivel a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállásra vonatkozó végkövetkeztetés a fellebbező szerint jogi tévedésen alapult.

24 2007. április 23-án a Tanács elfogadta a vitatott rendeletet. E rendelet 18,1%-os végleges dömpingellenes vámot vetett ki a fellebbező által gyártott vasalódeszkák behozatalára.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

25 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalánál 2007. június 12-én benyújtott keresetlevelével a fellebbező keresetet indított a vitatott rendelet megsemmisítése iránt, amely dömpingellenes vámot vet ki az általa előállított vasalódeszkák behozatalára.

Ugyanazon a napon gyorsított eljárás iránti kérelmet nyújtott be, amelynek az Elsőfokú Bíróság helyt adott. Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásba a Tanács álláspontját támogatva beavatkozott a Bizottság, a beavatkozó társaságok és az Olasz Köztársaság.

26 A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező keresetét, amely két jogalapon nyugodott: az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjával kapcsolatos téves jogalkalmazáson, illetve a védelemhez való jog és ugyanazon rendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértésén.

27 Első jogalapja alátámasztásául a fellebbező azt állította, hogy a Bizottságnak a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásával kapcsolatos álláspontja hirtelen megváltoztatásának alátámasztására adott egyetlen magyarázat a 2007. április 4-i levélben szerepel, amelyben a Bizottság arra hivatkozik, hogy az e jogállás megadása iránti kérelmek elbírálására irányadó eseti gyakorlat nem teszi lehetővé a múltbeli tények újbóli értékelését. Márpedig az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja, amint azt az Elsőfokú Bíróság T-138/02. sz., Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben 2006. november 14-én hozott ítélete (EBHT 2006., II-4347. o.) értelmezi, nem zárja ki, hogy a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények esetén a Bizottság megváltoztassa kezdeti álláspontját. A Bizottság értelmezése, különösen e rendelkezés utolsó mondata tekintetében, ellentétes továbbá a gondos ügyintézés elvével. A végleges intézkedésekre vonatkozó javaslat tehát e rendelkezés megsértésén alapul, következésképpen a vitatott rendelet is hibában szenved.

28 Az első jogalap értékelésének keretében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 42-50. pontjában azt kívánta tisztázni, hogy a Bizottság felülvizsgálta-e a 2007. február 20-i végleges tájékoztatókban szereplő javaslatát, hogy nem értékelheti újra a múltbeli tényeket. E vonatkozásban mindenekelőtt megállapította, hogy a vitatott rendeletben és különösen annak tizenkettedik-tizennegyedik preambulumbekezdésében foglalt, az ideiglenes rendeletben szereplő piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás meghatározása módosításának elvetését nem a múltbeli tények újbóli értékelésének az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondatában

foglalt tilalma indokolta, hanem az, hogy a fellebbező könyvelése nincs összhangban az IAS-szabályokkal, valamint nem merültek fel ezen értékelés befolyásolására alkalmas új elemek.

29 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatókból sem következik, hogy a Bizottság azért nem javasolta a fellebbező részére a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását, mert a múltbeli tényeket nem értékelheti újra.

30 Az Elsőfokú Bíróság végezetül megállapította, hogy az egyetlen irat, amelyben a Bizottság kifejti, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás meghatározására vonatkozó eseti gyakorlat nem teszi lehetővé a múltbeli tények újbóli értékelését, a Bizottság 2007. április 4-i levele. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 49. pontjában mindazonáltal úgy vélte, hogy e levél egészéből úgy tűnik, hogy a Bizottságnak a múltbeli tények újbóli értékelésének tilalmára vonatkozó megjegyzése mellékes, mivel a Bizottság a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásának elutasítását azon kérdés értékelésére alapozta, hogy vajon a fellebbező megfelel-e az alkalmazandó anyagi jogi feltételeknek.

31 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 50. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező azon állítása, miszerint a Bizottság a jelen esetben a múltbeli tények újbóli értékelésének tilalmára támaszkodott, nem megalapozott. Úgy ítélte meg, hogy emiatt az első jogalapnak nem lehet helyt adni, és az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatának értelmezésével kapcsolatos vita, illetve a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítélet 44. pontja irreleváns.

32 Az Elsőfokú Bíróság ehhez még hozzátette a megtámadott ítélet 54. pontjában, hogy az a körülmény, hogy a vitatott rendelet indokolása nem fejti ki, hogy a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztatóban foglalt következtetések mennyiben megalapozatlanok, és az a bizonyítottnak vélt tény, hogy a Bizottság nem szolgált e tekintetben magyarázattal, önmagukban még nem olyan jellegűek, hogy a vitatott rendelet jogellenességét vonnák maguk után.

33 A védelemhez való jognak és az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapot az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 63-76. pontjában elutasította. A fellebbező arra hivatkozott, hogy ezen jogsértés abból a körülményből ered, hogy a Bizottság alig hat nappal a fellebbezőnek történő kézbesítését követően, anélkül, hogy megvárta volna az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidő lejártát, négy nappal a fellebbező részére észrevételeinek megtételére biztosított határidő lejárta előtt megküldte a Tanácsnak a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatón alapuló javaslatot.

34 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt úgy határozott a megtámadott ítélet 63-70. pontjában, hogy a Bizottság ezen magatartásával ténylegesen megsértette az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdését. Úgy vélte többek között, hogy a Bizottság nem küldhette volna meg a Tanácsnak a javaslatot az e rendelkezésben előírt tíznapos határidő lejárta előtt. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint ezen értelmezés következik az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének szövegéből, valamint e cikk (4) és (5) bekezdése koherens módon történő értékelésének szükségességéből, továbbá mindez annak biztosítására irányul, hogy az érintett felek esetleges észrevételeit a Bizottság ténylegesen figyelembe tudja venni. Az Elsőfokú Bíróság tehát megjegyezte, hogy maga az a körülmény, hogy a Tanácshoz akkorra már megérkezett a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslat, önmagában is alkalmas azon megállapítás befolyásolására, amely az említett észrevételekből következik.

35 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság kiemelte egyebekben, hogy a Bizottság köteles volt az érintett feleket tájékoztatni a 2007. március 27-i módosított végleges tájékoztatókban kifejtett új álláspontjáról. Az Elsőfokú Bíróság megállapította e vonatkozásban, hogy mivel az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdése kifejezetten utal az „eltérő tényekre és megfontolásokra", ezért az nem támasztja alá a Bizottság által a tárgyalás folyamán hivatkozott azon álláspontot, miszerint kizárólag azon ténybeli elemek értékelésének a módosulásáról, amelyek nem változtak, nem szükséges tájékoztatni az érintett feleket.

36 Az Elsőfokú Bíróság mindazonáltal azt a következtetést vonta le a megtámadott ítélet 71-76. pontjában, hogy az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértése nem volt olyan jellegű, hogy hatással lett volna a vitatott rendelet tartalmára, és így a fellebbező védelemhez való jogaira, ennélfogva nem vonja maga után e rendelet jogellenességét

és megsemmisítését. Az Elsőfokú Bíróság eképpen emlékeztetett arra, hogy az említett jogsértés csak abban az esetben vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha e szabálytalanság hiányában a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, és az így ténylegesen érintette a fellebbező védelemhez való jogát.

37 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás meghatározását illetően az ügyiratokból nem tűnik úgy, hogy a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatók olyan új ténybeli elemet tartalmaztak volna, amelyet korábban ne hoztak volna már a fellebbező tudomására. E dokumentumokban a Bizottság mindössze arról a szándékáról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy felülvizsgálja korábbi álláspontját és így fenntartja a kezdetben, 2006. szeptember 15-én elfogadott, és az ideiglenes rendelettel hatályba léptetett határozatot. Márpedig a fellebbezőnek a közigazgatási eljárás korábbi szakaszában már volt alkalma arra, hogy kifejtse véleményét a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatókban ismét leírt állásponttal kapcsolatban.

38 A fellebbező 2007. április 2-i levelében előterjesztett, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatának alkalmazására és a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítéletre vonatkozó észrevételekkel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 75. pontjában, hogy azok mindenesetre nem olyan jellegűek, hogy hatással lettek volna e rendelet tartalmára, hiszen amint az az első jogalap keretében már megállapításra került, a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásának megtagadása az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében szereplő anyagi jogi feltételek alkalmazásán alapult.

A fellebbezésről

39 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság semmisítse meg a megtámadott ítéletet, és adjon helyt az Elsőfokú Bíróság előtt előterjesztett kérelmeinek, nevezetesen semmisítse meg a vitatott rendeletet a fellebbező tekintetében alkalmazandó részében.

40 A Tanács, a beavatkozó társaságok és az Olasz Köztársaság a fellebbezés elutasítását kéri. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság állapítsa meg a fellebbezés elfogadhatatlanságát, vagy utasítsa azt el.

41 Fellebbezése alátámasztásául a fellebbező két jogalapra hivatkozik, melyeket az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének értelmezésére vonatkozó vita jelentőségének az ügy irataiban foglaltak nyilvánvaló elferdítéséből eredő téves értékelésére, valamint az ugyanezen rendelet 20. cikke (5) bekezdése megsértésének hatására vonatkozó téves következtetésre alapít.

Az első jogalapról

A felek érvei

42 Első jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság az általa előterjesztett első megsemmisítési jogalapot nem bírálta el, mivel azt elutasította egy az ügy iratanyagával nyilvánvalóan ellentétes megállapítás alapján, nevezetesen amiatt, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának, illetve a Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítélet 44. pontjának az értelmezésére vonatkozó vita jelen ügyben irreleváns.

43 E jogalap első részét a fellebbező arra alapítja, hogy amennyiben az említett megállapítás tárgyi pontatlansága az ügy irataiból, főként pedig a Tanács és az Olasz Köztársaság beadványaiból következik, az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot.

44 Tehát maga a Tanács is elismerte, hogy a Bizottság éppen azért tért vissza a következtetéséhez, mert úgy vélte, hogy az eredetileg alkalmazott megoldás módosításához szükséges feltételek nem teljesültek, amint az a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítéletben is kifejtésre került. Az Olasz Köztársaság ugyancsak megerősítette, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatának értelmezésére vonatkozó kérdés, a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítélet fényében ugyanis ténylegesen meghatározó szerepet játszott a Bizottság az irányú döntésében, hogy javasolta a kezdeti álláspontján alapuló végleges intézkedéseket. Ilyen körülmények között, és mivel a 2007. március 23-i végleges tájékoztató nem tartalmazott új ténybeli elemeket, amely tényt maga az Elsőfokú Bíróság is megjegyezte a megtámadott ítélet 72. pontjában, az Elsőfokú Bíróság azon megállapítása, mely szerint az említett kérdés csupán „mellékes", nyilvánvalóan téves.

45 E jogalap második részével a fellebbező azt állítja, hogy következésképpen az Elsőfokú Bíróság tévesen tagadta meg, hogy az említett kérdésben állást foglaljon.

46 A Tanács úgy véli, hogy a fellebbezés első jogalapja, szelektív jellege folytán, nem képes megkérdőjelezni a tények Elsőfokú Bíróság általi értékelését. Így a fellebbező által e tekintetben előterjesztett ellenérvek nincsenek tekintettel az ügy valamennyi iratára, és figyelmen kívül hagyják többek között azon három szövegre való hivatkozást, amelyre az Elsőfokú Bíróság támaszkodott. A Tanács által az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban benyújtott válaszbeadvány egyébiránt nem tartalmazott semmiféle bizonyítékot. A Tanács vitatja továbbá, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának értelmezése jelentős hatást gyakorolt volna jelen ügyre, mivel valamennyi értelmezés ugyanazon eredményre vezetett volna. Mindenesetre az, hogy az értelmezés jelentős hatást gyakorol-e vagy sem, nem enged arra következtetni, hogy a Bizottság elfogadta azt az érvet, mely szerint eredeti határozatát nem változtathatta meg.

47 A Bizottság kételkedik abban, hogy a Tanács és az Olasz Köztársaság által ezen összefüggésben benyújtott észrevételek bizonyító erővel bírnak-e, mivel az említettek harmadik felek, és e ténynél fogva nem megfelelő helyzetben vannak azon indokok

megítéléséhez, amelyek arra indították a Bizottságot, hogy eredeti álláspontját vizsgálja felül. Mindenesetre ezen észrevételek nem bizonyítják, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a bizonyítékokat. A Bizottság ugyanis a kezdeti álláspontjához való visszatérésről szóló határozatában tekintetbe vette a fellebbező által előterjesztett új elemeket, ám, az együttesen tekintetbe vett válaszok fényében arra a következtetésre jutott, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást ezen elemek dacára nem lehet megadni a fellebbező könyvvitelében tapasztalható hiányosságok okából. Tehát a végleges intézkedések aránya nem az e jogállás kezdeti megtagadására vonatkozó álláspont megváltoztatásának tilalmán alapultak, hanem azon a következtetésen, hogy a fellebbező nem felel meg az alkalmazandó anyagi jogi feltételeknek. A Bizottság azt állítja, hogy akkor is megváltoztatta volna eredeti határozatát, ha meg lett volna győződve arról, hogy a fellebbező az említett jogállás alátámasztásául új bizonyítékokat nyújtott be.

48 Az Olasz Köztársaság úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen ítélte úgy, hogy nincsenek új tények vagy új bizonyítékok, amelyek igazolhatnák, hogy a Bizottság megváltoztatta a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásának tárgyában hozott eredeti határozatát. Ennélfogva a Bizottság meggyőződését, amely ezen eredeti határozat megerősítésére indította, nem csupán e vélemény megváltoztatásának tilalmára alapozta, hanem azon döntő tényre is, hogy a megállapítást nyert súlyos szabálytalanságokat új bizonyítékok nem tehetik semmissé. A Bizottság 2007. április 4-i levele kiterjedt módon tekintetbe vett számos érvet, amely ezen intézményt kezdeti határozatának megerősítésére vezetett. Az, hogy jelen ügyben nem teljesültek azon feltételek, amelyek kivételes esetekben lehetővé teszik a Bizottság számára, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásának tárgyában hozott álláspontját megváltoztassa, csak ezen okok egyike volt.

49 A beavatkozó társaságok arra hivatkoznak, hogy az első jogalap nyilvánvalóan nem megalapozott, mivel a fellebbező nem bizonyította, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette az előtte benyújtott bizonyítékokat. A fellebbező elmulasztotta többek között a vonatkozó dokumentumok Elsőfokú Bíróság részéről végzett részletes értékelésének megcáfolását, amely elegendő az első jogalap elutasításához. Egyébiránt sem a Tanács és az Olasz Köztársaság Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott beadványai, sem a megtámadott ítéletnek a fellebbező által hivatkozott 72. pontja nem támasztja alá a fellebbező következtetéseit. Másodlagosan a beavatkozó társaságok azt állítják, hogy a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítélet fellebbező által hivatkozott értelmezése téves.

A Bíróság álláspontja

50 A fellebbező által hivatkozott első jogalap, amellyel azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen vélte úgy, hogy nem kell tárgyalnia az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) pontja utolsó mondata értelmezésének kérdését, azon állításon nyugszik, mely szerint az Elsőfokú Bíróság elferdítette az ügy irataiban foglaltakat, melyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy jelen ügyben a Bizottság nem a korábbi tények újbóli értékelésének tilalmából indult ki, és hogy következésképpen az említett kérdés tárgyában folytatott vita irreleváns.

51 Meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság e tekintetben határozatát a vitatott rendelet tizenkettedik-tizennegyedik preambulumbekezdésére, a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatókra és a Bizottság 2007. április 4-i levelére alapította.

52 A vitatott rendeletekből, valamint a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatókkal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott ítélet 43-45. pontjában, hogy ezekből nem következik, hogy azt, hogy a Bizottság nem javasolta a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását a fellebbezőnek, a múltbéli tények újbóli értékelésének tilalma indokolta. Az Elsőfokú Bíróság ezen összefüggésben megjegyezte különösen, hogy az említett dokumentumok a fenti jogállás elvetését azzal indokolják, hogy a fellebbező könyvelése nincs összhangban az IAS szabályokkal, tehát anyagi jogi feltételeken nyugszanak. E megállapításokat a fellebbező nem vitatta.

53 A Bizottság 2007. április 4-i levelével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 46-47. pontjában megállapította, hogy az ténylegesen az Elsőfokú Bíróság múltbéli tények újbóli értékelésének tilalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlatára utal. Az Elsőfokú Bíróság mindazonáltal azt is megállapította az említett ítélet 48. pontjában, hogy e levélben a Bizottság a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásának megtagadását egyrészt azzal indokolta, hogy a fellebbező

könyvelése figyelmen kívül hagyta az IAS-szabályokat, másrészt hogy az acél árára vonatkozó adatok nem teszik lehetővé a fellebbező könyvelésében megállapított hiányosságok újbóli értékelését.

54 A fellebbező nem vitatja e megállapításokat, ugyanakkor nem ért egyet az Elsőfokú Bíróságnak ezek alapján, a megtámadott ítélet 49. pontjában végzett értékelésével, mely szerint az említett levél egészéből úgy tűnik, hogy a Bizottságnak a múltbeli tények újbóli értékelése tilalmára vonatkozó megjegyzése mellékes, mivel a Bizottság határozatát arra vonatkozóan, hogy a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását nem javasolja arra az értékelésre alapozta, hogy vajon a fellebbező megfelel-e az alkalmazandó anyagi jogi feltételeknek.

55 Ennélfogva a fellebbező arra kéri a Bíróságot, hogy az Elsőfokú Bíróság által végzett értékelést a saját értékelésével váltsa fel.

56 Márpedig az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az Elsőfokú Bíróságnak csak a tények megállapítására van hatásköre – kivéve azt az esetet, amikor a hozzá benyújtott iratokból megállapításainak tárgyi pontatlansága következne –, valamint e tények értékelésére. A tények értékelése tehát – amennyiben az eléje terjesztett bizonyítékokat az Elsőfokú Bíróság nem ferdítette el – nem minősül jogkérdésnek, amelyet, mint ilyet, a Bíróságnak kellene felülvizsgálnia (lásd a C-390/95. P. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság ügyben 1999. február 11-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-769. o.] 29. pontját, valamint a C-237/98. P. sz., Dorsch Consult kontra Tanács és Bizottság ügyben 2000. június 15-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-4549. o.] 35. pontját és a C-425/07. P. sz., AEPI kontra Bizottság ügyben 2009. április 23-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-3205. o.] 44. pontját).

57 Amennyiben a fellebbező a Bizottság 2007. április 4-i levelének elferdítésére hivatkozik, meg kell állapítani, hogy ne róható fel az Elsőfokú Bíróságnak e levél tartalmának elferdítése. Ugyanis, amint azt a főtanácsnok indítványának 77. és 78. pontjában

megjegyzi, a levelet lehetséges a fellebbező által javasoltak szerint értelmezni, meg kell állapítani ugyanakkor, hogy nem ez az egyedüli lehetséges következtetés, amely a levél szövegéből levonható.

58 Egyébiránt a Bíróság nem osztja a fellebbező által képviselt álláspontot, mely szerint a Bizottság álláspontja megváltoztatásának egyetlen lehetséges magyarázata az, hogy ezt az intézményt meggyőzte a beavatkozó társaságok és egyes tagállamok által a dömpingellenes bizottságban kifejtett érvelés, amelyek arra hivatkoztak, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontja nem teszi lehetővé, hogy a Bizottság megváltoztassa azon eredeti döntését, hogy nem adja meg a fellebbezőnek a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást.

59 Amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 14. pontjában megállapította, a beavatkozó társaságok a 2007. február 20-i végleges általános tájékoztatóval kapcsolatos, 2007. március 2-i levelükben foglalt észrevételeiket főként azon érvre alapozták, mely szerint a fellebbező nem felel meg az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében foglalt anyagi jogi feltételnek.

60 E levélből az következik ugyanis, hogy a beavatkozó társaságok többek között arra hivatkoztak, hogy e feltételt szigorúan kell értelmezni, és hogy ennek értelmezése vonatkozásában nincs jelentősége annak, hogy a fellebbező könyvvitelében tapasztalható hiányosságok, amelyeket a fellebbező nem vitatott, és amelyek több vonatkozásban is sértik az IAS-szabályokat, ténylegesen hatással voltak-e a könyvviteli eredményekre. Arra hivatkoztak továbbá, hogy a fellebbező e tárgyban adott magyarázatai semmiképpen nem helyénvalóak, és a Bizottság nem adott magyarázatot arra, hogy azokat milyen indokkal fogadja el. A beavatkozó társaságok végezetül azt állították, hogy a kínai acélbehozatal árainak bizonyítéka többé már nem bír jelentőséggel azon kérdés vonatkozásában, hogy a fellebbező könyvvitele megfelelt-e az IAS-szabályoknak, és hogy a fellebbező főként és kizárólagosan belföldi acélt használt-e.

61 A Bizottság az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett beavatkozási beadványában kifejtette, hogy a beavatkozó társaságok észrevételeit, valamint egyes tagállamoknak a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadásának gondolatával kapcsolatban, az e társaság által a Kínából behozott acél ára tekintetében szolgáltatott számadatok tükrében kifejtett álláspontját követően tovább gondolkodott. E válaszok fényében arra a következtetésre jutott, hogy tekintettel a fellebbező könyvvitelében tapasztalt hiányosságokra, az említett számadatok alapján nem állapítható meg, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében foglalt feltétel teljesül, következésképpen elkerülhetetlen az említett jogállás fellebbezőtől való megtagadása. A Bizottság ezen összefüggésben ugyancsak hangsúlyozta, hogy véleménye szerint egyáltalán nem kötelessége olyan intézkedéseket javasolni a Tanács számára, amelyekről tudja, hogy tévesek, és úgy véli, hogy a fent hivatkozott Nanjing Metalink kontra Tanács ügyben hozott ítélet nem értelmezhető akként, mint amely ilyen korlátozást állítana fel.

62 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság a hozzá benyújtott iratokból arra a következtetésre juthatott, hogy, ellentétben azzal, amit a fellebbező sugallni szándékozik, a Bizottság álláspontjának megváltozását egyrészt a 2007. február 20-i végleges tájékoztatók, másrészt a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatók között, nem a fellebbező számára e jogállást megadó kezdeti határozat megváltoztatásának tilalma indokolta, hanem az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében foglalt anyagi jogi feltétel értelmezésére vonatkozó megfontolások.

63 Egyébiránt e megállapítást nem gyengíti a fellebbező azon érve, mely szerint a Tanács és az olasz kormány által első fokon előterjesztett észrevételek tartalma bizonyítja, hogy az álláspont említett megváltozását az eredeti határozat megváltoztatásának tilalma indokolta. Ugyanis, amint azt a főtanácsnok megjegyzi indítványának 79. és 80. pontjában, még ha a hivatkozott megállapításokat nem pusztán érvnek, hanem „bizonyítékoknak" is lehetne tekinteni, attól még az ügy többi irataiban, köztük a Bizottság által az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott beavatkozási beadványban épp az ellenkezője szerepel annak, ami a fellebbező szerint, az említett észrevételekből következik. Tekintettel arra a tényre, hogy a Tanács és az Olasz Köztársaság észrevételei nem rendelkeznek feltétlen bizonyító erővel, valamint hogy az Elsőfokú Bíróságnak

az ügy valamennyi iratának átfogó értékelésére kell szorítkoznia, nem róható fel ezen utóbbinak, hogy elferdítette e bizonyítékokat, amikor lényegében elfogadta a Bizottság által adott magyarázatot álláspontjának megváltozásával kapcsolatban, a Bizottság belső döntési eljárásán kívüli harmadik felek által sugallt álláspont helyett.

64 Következésképpen nem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az ügy irataiban foglaltakat elferdítette, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbező azon állítása, mely szerint a Bizottság határozatát jelen ügyben a múltbéli tények újbóli értékelésének tilalmára alapozta, ténybeli hiányosságokat mutat.

65 A fentiekből következően a fellebbezés első jogalapját el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

66 Második jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy védelemhez való jogának általa megállapított megsértése nem vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, mivel a közigazgatási eljárás egyáltalában nem zárulhatott más eredménnyel. Ugyanis amennyiben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja értelmezésének kérdése nem mellékes, hanem alapvető jellegű, az említett rendelkezés megsértése megfosztotta volna

a fellebbezőt annak lehetőségétől, hogy bizonyítsa a Bizottságnak, hogy az ez utóbbi általi értelmezés hibás, és hogy a Bizottságnak teljes egészében joga van ahhoz, hogy olyan végleges intézkedéseket javasoljon a Tanácsnak, amelyek a 2007. február 20-i általános végleges tájékoztató megállapításain nyugszanak. A fellebbező helyzetét ez tehát konkrétan érintette, mivel megfosztották őt annak lehetőségétől, hogy a közigazgatási eljárás teljesen más eredménnyel záruljon.

67 A Tanács, amelyet a Bizottság támogat, a beavatkozó társaságok és az Olasz Köztársaság egyetért az Elsőfokú Bíróság azon megállapításával, mely szerint az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértése nem vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, tekintve, hogy jelen ügyben a fellebbező védelemhez való joga nem sérült.

68 A felek álláspontja szerint a fellebbezés harmadik jogalapja nem helytálló előfeltételezéseken nyugszik, nevezetesen azon, hogy a fellebbező új érveket terjeszthetett volna elő, amelyek a Bizottságot álláspontjának megváltoztatására késztethették volna, hogy a Bizottság azon határozatát, hogy felülvizsgálja eredeti álláspontját, az ezen álláspont megváltoztatására vonatkozó tilalom indokolta, valamint hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította a fellebbező védelemhez való jogának sérelmét. A Bizottság ebből azt a következtetést vonja le, hogy a második jogalap elfogadhatatlan vagy hatástalan. A beavatkozó társaságok azt állítják, hogy ez a jogalap nyilvánvalóan elfogadhatatlan vagy nem megalapozott, és többek között arra hivatkoznak, hogy a fellebbező nem jelöli meg pontosan a megtámadott ítélet azon megállapítását, amelyet vitat és nem pontosítja egyértelműen azon téves jogalkalmazást, amelyet felró az Elsőfokú Bíróságnak.

69 A Tanács, a Bizottság és másodlagosan a beavatkozó társaságok ugyanakkor vitatják az Elsőfokú Bíróságnak az alaprendelet 20. cikke (4) és (5) bekezdésének tulajdonított értelmezését, amely szerint a fenti cikk minden esetben tíz napos határidőt ír elő az észrevételek megtételére, amikor a Bizottság döntései a végleges tájékoztatóban foglaltaktól eltérő tényeken és szempontokon alapulnak. Ez az értelmezés nem következik az alaprendelet 20. cikkének (4) bekezdéséből, aránytalan, és jelentős gyakorlati nehézségeket támaszt a Bizottság számára az e rendelet által előírt formai határidők tekintetében.

70 A Bizottság azt állítja többek között, hogy a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatók lényegében az alaprendelet 20. cikke (4) bekezdésének értelmében vett „közlést” tartalmaz, nem pedig az ugyanezen cikk (5) bekezdése szerinti „végső nyilvánosságrahozatal”-nak tekinthető, ami azzal a következménnyel jár, hogy az ezen 20. cikkben előírt határidő nem alkalmazható.

71 A Tanács úgy véli egyébiránt, hogy a védelemhez való általános jog továbbra is alkalmazható, az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének tulajdonított értelmezéstől függetlenül, és ezen jog által meghatározott határidő az ügy körülményeitől függ. Márpedig egy, a végleges tájékoztatóban foglaltaktól eltérő tények és szempontok Bizottság általi közlésétől számítandó tíz napos határidő nem mindig szükséges a védelemhez való jog biztosításához.

A Bíróság álláspontja

72 A fellebbezés második jogalapja az Elsőfokú Bíróság megtámadott ítéletének 76. pontjában foglalt azon megállapítása ellen irányul, amely szerint az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértése nem volt olyan jellegű, hogy hatással lett volna a vitatott rendelet tartalmára és így a fellebbező védelemhez való jogaira.

73 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amit többek között a Tanács és a Bizottság állít, az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 70. pontjában azt állapította meg, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdését azzal, hogy a Tanácsnak a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatát csak hat nappal azt követően küldte meg, hogy a 2007. március 23-i végleges módosított tájékoztatókat megküldte a fellebbező számára, vagyis az e rendelkezésben előírt tíznapos határidő lejárta előtt.

74 Az Elsőfokú Bíróság helytállóan állapította meg ugyanis, hogy a Bizottságnak jelen esetben tájékoztatnia kellett volna a fellebbezőt új álláspontjáról, amint az a 2007. március 23-i végleges módosított tájékoztatókban bemutatást nyert, és hogy e dokumentumok megküldése során be kellett volna tartania az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdésében foglalt határidőt.

75 E vonatkozásban mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy, ellentétben azzal, amit a Bizottság és a Tanács sugallni szándékozik, jelen ügyben nem vetődik fel az a kérdés, hogy valamely végleges tájékoztató csekély mértékű kiigazítása egyúttal az említett rendelkezés értelmében vett „nyilvánosságra hozatalnak" minősül-e, amely az ugyanezen rendelkezés által előírt határidő betartását teszi szükségessé.

76 Ebben az összefüggésben elegendő azt megállapítani, hogy jelen ügyben nem ilyen csekély mértékű kiigazításról, hanem a Bizottság alapvető álláspontjának a 2007. február 20-i végleges tájékoztatók közlése és az ugyanazon év március 23-i tájékoztatók közlése közötti megváltoztatásáról van szó, amely változás jelentős következményeket gyakorolt a fellebbező vonatkozásában azzal, hogy többek között 18,1% -os dömpingvámot javasolt az első végleges tájékoztatóban foglalt 0% -os helyett.

77 Továbbá az Elsőfokú Bíróság helytállóan ítélte meg úgy, hogy amennyiben az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdése alkalmazandó, a Bizottság nem küldhette volna meg a Tanácsnak a javaslatot az e rendelkezésben előírt tíznapos határidő lejárta előtt.

78 Amint azt az Elsőfokú Bíróság kiemeli, ez az értelmezés nem csupán azon rendszer összefüggéseiből következik, amelybe az említett rendelkezés illeszkedik, hanem annak biztosítására is irányul, hogy az érintett felek esetleges észrevételeit a Bizottság ténylegesen és elfogulatlanul figyelembe tudja venni. Maga az a körülmény ugyanis, hogy a Tanácshoz már érkezett a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslat, már önmagában hatással lehet az ezen észrevételekből eredő következményekre.

79 Végezetül pedig azon esetleges nehézségek, amelyekkel az intézmények szembesülnek az alaprendelet által előírt határidők betartása során, nem járhatnak azzal a következménnyel, hogy az e rendelet által előírt határidőt az érintett vállalkozások védelemhez való joga biztosításának céljából ne tartsák be. Épp ellenkezőleg: ezen intézmények, főként pedig a Bizottság feladata, hogy legyen tekintettel az e rendelet által előírt határidő kötelezettségére, és mindeközben tartsa tiszteletben az ezen vállalkozások védelemhez való jogát.

80 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy jelen ügyben maga a Bizottság írt elő tíz napos határidőt a fellebbező számára, amellyel ellentétesen nem járhat el anélkül, hogy ne sértené a gondos ügyintézés elvét.

81 A fellebbező második jogalapjának alátámasztásául felhozott érvekkel kapcsolatban mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen vélte úgy a megtámadott ítélet 71. pontjában, hogy az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidő betartásának elmulasztása csak abban az esetben vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha e szabálytalanság hiányában a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, és az így ténylegesen érintette a fellebbező védelemhez való jogát (lásd ebben az értelemben a Bíróság 30/78. sz., Distillers Company kontra Bizottság ügyben 1980. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 2229. o.] 26. pontját, a C-142/87. sz., Belgium kontra Bizottság, ún. „Tubemeuse”-ügyben 1990. március 21-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-959. o.] 48. pontját és a C-194/99. P. sz., Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-10821. o.] 331. pontját).

82 Mivel a fellebbező mindazonáltal azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság ezen ítélkezési gyakorlat értelmében tévesen alkalmazta a jogot, meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott ítélet 72-75. pontjában foglalt indokolás a fellebbező védelemhez való jogát érintette-e.

83 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a közösségi jog alapvető elvei közé tartozik a védelemhez való jog tiszteletben tartása minden olyan eljárásban, amely valamely személlyel szemben indult, és e személyre nézve kedvezőtlen intézkedéshez vezethet, és ezt a jogot még az eljárásra vonatkozó szabályozás hiányában is biztosítani

kell. Ez az elv azt a követelményt fogalmazza meg, hogy valamely határozat azon címzettjét, akinek az érdekeit e határozat érezhetően érinti, olyan helyzetbe kell hozni, hogy álláspontját alkalmas módon kinyilváníthassa (lásd különösen a C-32/95. sz., Bizottság kontra Lisrestal és társai ügyben 1996. október 24-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-5373. o.] 21. pontját; a C-462/98. P. sz., Mediocurso kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-7183. o.] 36. pontját, valamint a C-287/02. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2005. június 9-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5093. o.] 37. pontját).

84 Amint az az Elsőfokú Bíróság megállapításaiból következik, a fellebbező 2007. április 2-i levelében a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatókhoz kapcsolódó észrevételeket terjesztett elő úgy azon kérdés tárgyában, hogy megfelel-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében szereplő anyagi jogi feltételeknek, mint annak tárgyában, hogy a Bizottság ugyanezen 2. cikk (7) bekezdése c) pontjára tekintettel jogilag kötve van-e kezdeti álláspontjához, miszerint megtagadja a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását.

85 Egyébiránt nem vitatott, hogy annak ellenére, hogy az említett levelet az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdése által előírt határidőn belül megküldte a Bizottságnak, ezen utóbbinak, a határidő be nem tartása folytán, nem volt tudomása e levélről abban az időpontban, amikor a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatot megküldte a Tanácsnak.

86 Először is az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében szereplő anyagi jogi feltételekre vonatkozóan e levélben hivatkozott érvekkel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 72-74. pontjában, hogy ezek az érvek nem olyan jellegűek, hogy hatással lehettek volna a vitatott rendelet tartalmára, három okból sem.

87 Először is, az ügy irataiból nem következik, hogy a 2007. március 23-i módosított végleges tájékoztatók olyan új ténybeli elemeket tartalmaztak volna, amelyeket korábban nem hoztak a fellebbező tudomására. Továbbá a fellebbezőnek a közigazgatási eljárás egy korábbi szakaszában alkalma nyílt arra, hogy véleményt nyilvánítson az e dokumentumokban újonnan bemutatott álláspontt al kapcsolatban. Végezetül pedig a 2007. április 2-i levélből nem következik, hogy a fellebbező új érveket terjesztett elő a Bizottság állásfoglalására válaszul.

88 Márpedig meg kell állapítani, hogy ezen indokok önmagukban nem elegendőek azon lehetőség kizárásához, hogy a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, ha a Bizottság a 2007. április 2-i levélről a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslata Tanács felé történő továbbítását megelőzően tudomást szerzett volna.

89 E vonatkozásban meg kell jegyezni különösen, hogy amint az a jelen ítélet 61. pontjában megállapítást nyert, maga a Bizottság kifejtette az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett beavatkozási beadványában, hogy csupán a beavatkozó társaságok és egyes tagállamok észrevételeit követően módosította azon, a 2007. február 20-i végleges tájékoztatókban foglalt döntését, hogy megadja a fellebbezőnek a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállást.

90 Nem vitatott tehát, hogy a Bizottság e döntést nem azon indokok folytán módosította, amelyek már kezdetben is alátámasztották, hogy az említett jogállást nem adja meg a fellebbező számára, hanem azon érvek fényében, amelyeket a beavatkozó társaságok és egyes tagállamok elé terjesztettek. Ugyancsak nem vitatott, hogy ezen érvek főként annak bizonyítására irányultak, hogy a fellebbező által előterjesztett észrevételek és dokumentumok nem vezethették volna a Bizottságot eredeti álláspontjának megváltoztatására, miszerint megtagadja az említett jogállás megadását.

91 Ilyen körülmények között, a megtámadott ítélet 72-74. pontjában foglalt indokolás alapján nem állítható, hogy a fellebbező védelemhez való jogát konkrétan nem érintette az a tény, hogy ő maga nem volt abban a helyzetben, hogy a fenti érvek útján ismertethesse a felmerült kérdésekkel, különösen pedig azon kérdéssel kapcsolatos álláspontját, hogy a fellebbező könyvvitelében található hiányosságok ellenére a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadható számára az általa a Kínából behozott acél árára vonatkozó, közigazgatási eljárás során általa benyújtott számadatok alapján.

92 Különösen, tekintettel ezen eljárás lefolytatására és arra a tényre, hogy a Bizottság már két ízben megváltoztatta álláspontját az érdekelt felek által elé terjesztett észrevételek következtében, nem kizárható, hogy a Bizottság újból megváltoztatta volna álláspontját a fellebbező által 2007. április 2-i levelében előterjesztett érvek következtében, amely érvek a megtámadott ítélet 74. pontjában foglalt megállapítások értelmében arra vonatkoznak, hogy milyen jelentőséget kell tulajdonítani a feltárt könyvviteli szabálytalanságoknak, valamint az acél behozatali árára vonatkozó információkból levont következtetéseknek.

93 E vonatkozásban hangsúlyozni kell, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartása alapvető jelentőséggel bír a jelen ügyhöz hasonló eljárásokban (lásd ebben az értelemben a C-49/88. sz., Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben 1991. június 27-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-3187. o.] 15-17. pontját és, analógia útján, a C-113/04. P. sz., Technische Unie kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8831. o.] 55. pontját).

94 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a fellebbezőtől nem lehet megkívánni annak bizonyítását, hogy a bizottsági határozatnak eltérő lett volna a tartalma, csupán azt, hogy ez az eset nem teljességgel kizárt, mivel hogy az említett szabálytalanság hiányában a fellebbező jobban tudta volna biztosítani a védekezését (lásd a fent hivatkozott Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 31. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

95 Másodsorban ami a fellebbező által ugyanazon, 2007. április 2-i levélben azon kérdésre vonatkozó érveket illeti, hogy a Bizottság, tekintettel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja utolsó mondatára, kötve van-e kezdeti álláspontjához, miszerint megtagadja a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 75. pontjában, hogy ezen érvek mindenesetre nem olyan jellegűek, hogy hatással lettek volna a vitatott rendelet tartalmára, hiszen e jogállás megadásának megtagadása anyagi jogi feltétel alkalmazásán alapult.

96 Márpedig pusztán az a tény, hogy a Bizottság azon, a 2007. március 23-i végleges tájékoztatókban foglalt döntése, miszerint megtagadja a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első albekezdése második franciabekezdésében foglalt kritériumon alapul, nem elegendő azon lehetőség elvetéséhez, hogy a fellebbezőnek az ezen 2. cikk (7) bekezdése c) pontjának értelmezésére vonatkozó érvei, amely érvekre a fellebbezőnek első ízben az említett levélben volt alkalma hivatkozni, befolyásolhatták volna a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslat tartalmát.

97 Ugyanis mivel, amint az a jelen ítélet 92. pontjában megállapítást nyert, nem kizárható, hogy a Bizottság újból megváltoztatta volna álláspontját a fellebbező által 2007. április 2-i levelében előterjesztett érvek következtében, az a kérdés, hogy ezen intézmény újból, az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának utolsó mondata ellenére, megváltoztatta volna-e kezdeti elutasító döntését, különös jelentőséggel bír.

98 Tehát még ha a Bizottság végül meg is győződött volna arról, hogy a fellebbező megfelel az említett anyagi jogi feltételnek, kizárólag abban az esetben javasolhatta volna a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását számára, ha bizonyosságot szerzett volna afelől, hogy, ellentétben egyes tagállamok és a beavatkozó társaságok állításával, jogilag nem köti őt eredeti döntése, miszerint megtagadja az említett jogállás megadását.

99 Egyébiránt, ellentétben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 75. pontjában megállapított, az említett kérdés jelentőségét egyáltalában nem gyengíti az ugyanezen ítélet 48. és 49. pontjában foglalt megállapítás, hogy a Bizottságnak a 2007. április 4-i levelében foglalt észrevétele, miszerint a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását megtagadó eredeti döntését lehetetlen megváltoztatni, mellékes.

100 Bizonyos, amint azt az Elsőfokú Bíróság megállapíthatta a megtámadott ítélet 50. pontjában, hogy az említett megállapítás lehetővé tette a kereset első jogalapjának megcáfolását, amely azon előfeltevésen nyugvott, miszerint a Bizottság visszatért eredeti, az említett jogállás megadását megtagadó döntéséhez azzal az indokkal, hogy annak megváltoztatása tilos a számára.

101 Ez a megállapítás ugyanakkor nem volt elégséges annak a második jogalap vizsgálatának keretében történő bizonyításához, hogy a fellebbező védelemhez való jogát nem érintette az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértése.

102 Ugyanis, amint az a jelen ítélet 78. pontjában megállapítást nyert, az a körülmény, hogy a Bizottság azelőtt küldte meg a Tanácsnak a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatot, mielőtt kézhez vette volna a fellebbező 2007. április 2-i levélben foglalt észrevételeit, hatással lehet az ezen észrevételekből általa levonható következtetésekre. Ha a Bizottságnak tudomása lett volna ezen észrevételekről a végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatának megtételét megelőzően, ezen észrevételek mérlegelése során gyakorolható mozgástere tágabb lett volna, és más következtetésekre juthatott volna, ideértve annak kérdését is, hogy lehetősége van-e vagy sem az eredeti, a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadását megtagadó döntésének megváltoztatására.

103 Meg kell állapítani, hogy ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság nem szorítkozhatott volna arra, amint azt a megtámadott ítélet 75. pontjában tette, hogy ugyanezen ítélet 48. és 49. pontjára, ezzel pedig a Bizottság 2007. április 4-i levelének

tartalmára utaljon. Ugyanis, mivel az a levél csupán azt követően került megírásra, hogy a Bizottság megküldte végleges intézkedésekre vonatkozó javaslatát a Tanácsnak, vagyis miután megsértette az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdését, az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy e javaslat és e levél tartalma eltérő lett volna e rendelkezés megsértése nélkül.

104 A fentiek összességéből az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 72-75. pontja alapján nem zárhatta volna ki, hogy az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének Bizottság által történt megsértése olyan jellegű, hogy hatással lett volna a vitatott rendelet tartalmára, és ezzel a fellebbező védelemhez való jogára. Következésképpen, mivel az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, a fellebbezés második jogalapjának helyt kell adni.

105 Következésképpen a megtámadott ítéletet meg kell semmisíteni azon részében, amelyben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a fellebbező védelemhez való jogát nem érintette az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésének megsértése.

Az Elsőfokú Bíróság előtti keresetről

106 A Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata szerint a Bíróság az Elsőfokú Bíróság határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi. A jelen esetben ez a helyzet áll fenn.

107 Amint az a jelen ítélet 81. pontjában megállapítást nyert, az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidő betartásának elmulasztása csak abban az esetben vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha e szabálytalanság hiányában a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, és az így ténylegesen érintette a fellebbező védelemhez való jogát.

108 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy jelen esetben ezen lehetőség fennállása kizárható-e.

109 Ez az eset állna fenn amennyiben, még ha a Bizottságot a 2007. április 2-i levél meg is győzte volna arról, hogy a fellebbező megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első alpontjának második franciabekezdésében foglalt anyagi jogi feltételnek, az ugyanezen 2. cikk (7) bekezdése c) pontjának értelmében tilos lett volna számára az eredeti, a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás fellebbező részére történő megadását megtagadó döntésének megváltoztatása.

110 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjának két utolsó mondata akként rendelkezik, hogy a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést hoznak arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak és a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad.

111 Márpedig a jogszerűség és a gondos ügyintézés elvének fényében e rendelkezésnek nem tulajdonítható olyan értelmezés, amely arra kötelezné a Bizottságot, hogy olyan végleges intézkedéseket javasoljon a Tanácsnak, amelyek az érintett vállalkozás hátrányára örökké fenntartanának egy, az említett anyagi jogi feltételek kezdeti értékelése során elkövetett hibát.

112 Tehát abban az esetben, ha a Bizottság a vizsgálat folyamán tudomást szerezne arról, hogy kezdeti értékelésével ellentétben, a vállalkozás megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontja első albekezdése második franciabekezdésében foglalt kritériumnak, az ő feladata, hogy ebből, az alaprendeletben foglalt eljárási garanciák betartásának biztosítása mellett, levonja a megfelelő következtetéseket.

113 Következésképpen a Bizottság megváltoztathatta volna álláspontját a fellebbező 2007. április 2-i levelét követően.

114 Mivel tehát nem zárható ki, hogy a Bizottság a fellebbező számára kedvezőbb végleges intézkedéseket javasolt volna a Tanácsnak, ha tudomása lett volna az említett levél tartalmáról, és hogy ebben az esetben a Tanács e javaslat alapján járt volna el, meg kell állapítani, hogy a fellebbező védelemhez való jogát érintette az alaprendelet 20. cikke (5) bekezdésében foglalt tíznapos határidő be nem tartása, amely miatt a Bizottság nem szerzett kellő időben tudomást e levél tartalmáról.

115 Következésképpen a vitatott rendeletet meg kell semmisíteni azon részében, amely dömpingellenes vámot vezet be a fellebbező által gyártott vasalódeszkák behozatala tekintetében.

A költségekről

116 Az eljárási szabályzat 122. cikkének első bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

117 A Bíróság eljárási szabályzata 69. cikkének 2. §-a alapján, amely rendelkezés e szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Tanácsot, mivel pervesztes lett, a fellebbező kérelmének megfelelően kötelezni kell az első- és másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

118 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 4. §-a, amely rendelkezés e szabályzat 118. cikke értelmében ugyancsak alkalmazandó a fellebbezési eljárásra is, első bekezdésében akként rendelkezik, hogy az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. E rendelkezésnek megfelelően az Olasz Köztársaságot és a Bizottságot saját költségeik viselésére kell kötelezni. Ugyanezen § harmadik bekezdésének értelmében a Bíróság elrendelheti, hogy az olyan beavatkozók, amelyek nem államok vagy intézmények, maguk viseljék saját költségeiket. E rendelkezés alkalmazásában el kell rendelni, hogy a beavatkozó társaságok maguk viseljék saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság megsemmisíti az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-206/07. sz., Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben 2008. január 29-én hozott ítéletét azon részében, amelyben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd védelemhez való jogát nem érintette az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL L 56., 1. o.) 20. cikke (5) bekezdésének megsértése.

2) A Bíróság megsemmisíti a Kínai Népköztársaságból és Ukrajnából származó vasalódeszkák behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2007. április 23-i 452/2007/EK tanácsi rendeletet (HL L 109., 12. o.) azon részében, amely dömpingellenes vámot vet ki a Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd által gyártott vasalódeszkák behozatala tekintetében.

3) A Bíróság az Európai Unió Tanácsát kötelezi az első- és másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

4) Az Európai Közösségek Bizottsága, a Vale Mill (Rochdale) Ltd, a Pirola SpA, a Colombo New Scal SpA és az Olasz Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások